

derbeskyttelseslov søger at begrænse det erhvervsmæssige arbejde på søn- og helligdage mest muligt, og at den derfor indeholder et principielt forbud imod sådant arbejde, fra hvilket forbud der dog naturligvis må gøres en række undtagelser af hensyn til de forskellige virksomheder og beskæftigelser, der nødvendigvis må holdes i gang også på søn- og helligdage.

Ud fra disse betragtninger har man stillet forslag om, at bestemmelserne i den almindelige arbejderbeskyttelseslovs

§ 34. (Forbud mod søndagsarbejde og undtagelser herfra),

§ 35. (Dispensationer fra forbudet mod søn- og helligdagsarbejde) og

§ 36. (Erstatning for mistet fritid ved regelmæssigt søn- og helligdagsarbejde)

skal have gyldighed i alle tilfælde, i hvilke arbejdere (medhjælper) beskæftiges.

6. Endelig må en almindelig arbejderbeskyttelseslov indeholde en række bestemmelser om indretning af de lokaler og arbejdspladser, hvor det erhvervsmæssige arbejde skal foregå, og om en række velfærdsforanstaltninger for arbejderne.

Det er ganske naturligt, at disse bestemmelser straks fra lovens ikrafttræden bringes til anvendelse for sådanne erhvervsområder, som allerede har været underkastet den hidtidige lovgivning, og for sådanne andre områder, der iøvrigt undergives samtlige lovens bestemmelser, jfr. § 1, stk. 1. Dog må der for nogle af de pågældende foranstaltninger gennemføres visse undtagelses- og overgangsbestemmelser, hvorom man henviser til forslaget §§ 13 og 77 samt til bemærkningerne nedenfor.

Derimod vil det ikke i praksis være muligt at påbyde dem indført straks fra lovens ikrafttræden indenfor andre erhvervsområder, der hidtil ikke har været undergivet tilsyn efter fabriklovgivningen. Man har derfor foreslået, at disse bestemmelser, der indeholdes i forslaget § 13, stk. 1, nr. 1—10 og 12—20, indenfor de sidstnævnte erhvervs-

områder først skal opfyldes, når en virksomhed tager lokaler i brug, der ikke indenfor det sidste år har været anvendt til den samme art af virksomhed, eller når en virksomhed lader foretage væsentlig ombygning af lokaler, selvom disse tidligere har været anvendt til samme art af virksomhed.

Som allerede nævnt har håndværket været underkastet tilsyn efter den hidtil bestående fabriklovgivning. Forholdet er imidlertid det, at håndværksvirksomheder med 5 eller færre arbejdere i almindelighed ikke er underkastet samtlige lovens bestemmelser, men kun de i lovens kapitel III indeholdte regler om forebyggelse af ulykkestilfælde ved brug af maskiner og andre apparater. Lignende regler har været anvendt for små industrivirksomheder.

Selvom det naturligvis ikke kan bestrides, at et arbejderbeskyttelsessynspunkt må tilsige, at de mindre virksomheders arbejdere har samme krav som de større virksomheders på at blive beskyttet mod andre risikomomenter end dem, der hidrører fra det mekanisk drevne maskineri og farligt apparatur, og har krav på at nyde godt af velfærdsforanstaltninger i samme omfang som de større virksomheders arbejdere, finder udvalget dog, at der ikke er nogen afgjort nødvendighed for *igennem selve lovens bestemmelser* at tilsikre de mindre virksomheders arbejdere detté. Man lægger i denne henseende vægt på, at indehaveren af mindre virksomheder — navnlig indenfor håndværk og industri — i almindelighed selv arbejder i de samme arbejdslokaler som sine arbejdere, hvorved hans egeninteresse i, at der kan arbejdes i lokalerne under tilbørlige forhold, også kommer arbejderne tilgode. Dertil kommer, at der under så små forhold ikke i praksis er den samme begrundelse for igennem loven at påbyde forskellige velfærdsforanstaltninger, som tilfældet er i større virksomheder.

Man har derfor ment at burde fritage